

Adriana Trigiani
Bravo Valentina

2012
Uitgeverij XL
Leidschendam

1. 'Shake Down the Stars'

Vandaag geeft mijn grootmoeder het jawoord in Toscane en het sneeuwt.

Het is wel Italiaanse sneeuw en niet de soort die in New York midden in de winter uit de hemel valt. Geen dikke grote vlokken, geen zware februarihagel die in je gezicht slaat en van de stoep een glijbaan maakt. Nee, dit is een wirwar van witte glitter die naar beneden zweeft en smelt zodra hij op de kinderkopjes valt.

Vanuit mijn raam in het Spolti-hotel is het net of het hele dorpje Arezzo onder een bruidssluier verborgen is. Ik neem een slokje warme melk met espresso en kijk naar een ouderwetse koets getrokken door een paard die voor het hotel tot stilstand komt om ons naar de kerk te brengen. Het lijkt niet echt 2010. Het zou zo honderd jaar eerder kunnen zijn, er is niets wat de illusie verstoort. De tijd staat stil als mensen gelukkig zijn. Pas als de ringen om elkaars vinger zitten tikt de klok van de realiteit voor ons allemaal weer door.

De trouwplannen van oma en Dominic werden snel en moeiteloos gemaakt (het mooie van een bruid van tachtig is dat ze precies weet wat ze wel en niet wil). De vliegtickets werden na een hoop onderhandelen online aangeschaft, waarbij we uiteindelijk een

prima groepskorting kregen, zodat de families Angelini en Roncalli op deze ochtend in dit Italiaanse dorpje konden zijn.

We spelen allemaal een rol in dit romantische verhaal. De achterkleindochters zijn de bloemenmeisjes en de achterkleinzoons de bruidsjonkers. Mijn zusjes Tess en Jaclyn en ik zijn de bruidsmeisjes, net als ons schoonzusje Pamela, en mijn moeder is de bruidsjuffer. Dominics kleindochter Orsola zal zijn kant van de familie vertegenwoordigen bij de trouwerij. Mijn vader zal zijn schoonmoeder naar het altaar leiden waar Dominic Vechiarelli op haar staat te wachten.

‘Het sneeuwde toen.’ Ik kan me al helemaal voorstellen hoe ik dat mijn kinderen zal vertellen. Ik zal uitleggen dat, nadat ze tien jaar lang weduwe was geweest, mijn grootmoeder weer van iemand was gaan houden. Teodora Angelini’s verhaal is te danken aan het lot, toeval en heel veel mazzel. Het is ook het verhaal van hoop, om ons allen eraan te herinneren dat als we nog niemand hebben, we ongeacht leeftijd, ervaring of achtergrond, nooit het boek moeten sluiten voordat het echt uit is. Want je weet maar nooit. Niemand, zelfs de bruid niet, had dit verwacht.

‘Het is toch niet te geloven!’ roept mijn moeder vanuit de hal. ‘Mijn haar is kleddernat!’

‘Lieve hemel, mens. We zitten hier in een hotel. Doe eens rustig,’ hoor ik mijn vader blaffen.

‘Moet je zo hard schreeuwen?’ gilt Tess vanuit haar kamer. ‘Waarom moeten we in deze familie toch altijd schreeuwen?’ schreeuwt ze.

‘Sst. Straks wordt de baby nog wakker!’ fluistert Jaclyn keihard vanuit de deuropening van haar kamer. Mijn deur vliegt open. Mijn moeder staat daar in een zwarte onderjurk met haar handen in haar zij. ‘Het strijkijzer heeft het begeven,’ kondigt ze aan. Een kapot strijkijzer is in mijn familie een grotere ramp dan een knobbeltje in je lijf. En geloof me, we hebben al heel wat knobbeltjes ontdekt.

Mijn moeder is al opgemaakt, bleek en bepoederd, om van alle kanten te worden gefotografeerd. De nepwimpers geven haar de uitstraling van een achtergrondzangeres van Beyoncé. Haar wangen hebben een perzikachtige gloed, maar dat is dan ook het enige wat sprankelend is aan mijn moeder. Ze is ontdaan en staat op het punt in huilen uit te barsten.

‘Wat is er, mama? Je bent jezelf niet.’

‘Valt het op?’

‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Weet ik niet. Ik zie er gewoon niet... uit.’ Ze ploft neer op het bed. Haar kapsel is voor de helft gedaan, steile, glanzende lokken pasgeverfd kastanjebruin haar, maar de rest is nog vochtig en kroezig. Mijn

moeder heeft van nature krullen, maar dat zou je niet zeggen als je naar haar linkerkant kijkt. Van de voorkant ziet ze eruit als een model voor een haarreclame: voor en na gebruik van een antikroescrème. Ze trekt haar onderjurk over haar bovenbenen en de zoom over haar knieën.

Ik ga naast haar zitten. 'Wat is er aan de hand?'

'Wat niet?' De tranen schieten haar in de ogen. Ze pakt een zakdoekje onder het bandje van haar onderjurk vandaan en dekt er voorzichtig haar ooghoeken mee zodat de lijm van de wimpers niet loslaat en de haartjes op haar tranen wegdrijven als papieren bootjes op de Nijl.

'Je ziet er fantastisch uit.'

'Echt waar?' De tranen zijn meteen gestild en ze gaat weer rechtop zitten. Met een complimentje haal je mijn moeder zo uit de put.

'Prachtig gewoon,' verzeker ik haar.

'Ik heb dat reinigingsapparaatje voor de huid van Clarisonic meegenomen. Dus mijn huid kan er weer even tegen. Gelukkig ging het niet kapot in het stopcontact.'

'Wat een geluk, ja.'

'Weet je, Valentina, ik weet het gewoon niet meer. Ik ben helemaal in de war. Kijk eens hoe ik zit te trillen.' Mijn moeder houdt haar hand op. Door de zenuwen en door haarzelf fladdert die op en neer. 'Het

is allemaal zo raar. Dat ik bruidsjuffer ben op mijn moeders huwelijk. Het klopt gewoon niet.'

'Oma is zielsgelukkig.'

'Ja, ja, en ik heb me toch ook aangepast! Allereerst dat mijn moeder op haar tachtigste weer verliefd was. Toen ik dat eenmaal had verwerkt, vond ze het nodig om te gaan trouwen. Ook dat heb ik geaccepteerd. En toen vertelde ze ijskoud dat ze niet alleen Dominics vrouw zou worden, maar dat ze ook nog eens naar Italië ging emigreren. Voor altijd. De ene klap na de andere dus. Het viel allemaal niet mee, maar alle donderslagen bij heldere hemel heb ik verwerkt en ik heb al mijn twijfels en bange vermoedens naast me neergelegd en ben ervoor gegaan. Dat doe ik toch altijd?'

'Ja. Dus wat is er dan?'

'Ik heb het gevoel dat ik mijn vader in de steek laat.' Opnieuw schieten de tranen haar in de ogen.

'Mam. Hij zou juist heel blij zijn voor oma.'

'Denk je? Hij trok zich toen hij nog leefde anders niet echt iets aan van haar geluk.'

Ik kijk mijn moeder aan. Ze heeft nog nooit iets on aardigs over haar vader gezegd.

'Zie je nou?' Mijn moeder houdt vertwijfeld haar handen omhoog. 'Ik ben gewoon mezelf niet meer. Nu val ik zelfs mijn overleden vader af. Wat heb ik toch?'

‘Wist ik het maar,’ zegt mijn vader. Hij staat in de deur in een gestreken blauw-wit gestreepte boxer-short (inderdaad, mijn moeder strijkt zelfs ondergoed) en gesteven overhemd, dat zo lang is, dat het net een van die kleine jurkjes is die Ann-Margret in *Viva Las Vegas* draagt. Zijn dunne, onbehaarde, negenzestigjarige oude benen zijn gestoken in zwarte kniekousen, vastgezet met sokophouders.

Mijn moeder heeft twee halvemaaanvormige Frownies onder mijn vaders ogen geplakt. Als hij zijn ogen beweegt, prikken de scherpe hoekjes van de antirimpelpleisters in zijn ogen, dus mijn vader houdt zijn ogen wijd open zonder ermee te knippen, waardoor hij net een bedreigde gorilla lijkt. ‘Haal die rottingen van mijn gezicht.’

Mam kijkt op haar horloge. ‘Nog vijf minuten, Dutch, dan heb je geen rimpels en wallen meer.’

‘Weg met die dingen, ik wil gewoon kunnen zién. Ik kan niet eens naar beneden kijken. Of naar opzij. Geloof me, het zal echt geen fraai gezicht zijn als ik val en mijn heup breek. Kun je je voorstellen hoe de dokters hier zijn? Ze binden je waarschijnlijk met wat touw vast op een plank en laten je daar liggen tot de botten weer samengegroeid zijn.’ Pap wil de Frownies van zijn gezicht rukken.

‘Je mag ze er niet zelf af halen!’ roept mijn moeder. ‘Wat is dit voor plaksel?’ Papa betast de pleisters.

‘Gewoon plaksel. Een of andere natuurlijke lijm of zo. Ik haal de rozenwaterspray om de lijm te verwijderen. Dutch, ik meen het, blijf ervan af. Anders krijg je korstjes.’

‘Haal die spray nu maar.’ Mijn vader klapt in zijn handen. ‘Haal die spray. We hebben niet veel tijd meer. En je wilt niet te laat zijn op de trouwerij van twee tachtigjarige mensen. Wie weet wat er nog gebeurt.’

Mijn moeder snelt weg.

‘Wat heeft ze toch?’ wil mijn vader weten. Hij kijkt door het raam naar buiten. Hij lijkt wel een mops-hond met zijn uitpuilende ogen. ‘Sneeuw. Ik dacht dat het warm was in Italië. Wat is dit nu weer?’

‘Het is een goed voorteken.’

‘Is dat zo?’

‘Weet ik veel, ik zeg ook maar wat.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Wat voor weer het ook is op een trouwdag, het is altijd een goed voorteken.’

‘Dat is zo.’

‘Er zou een paddenstoelwolk giftig gas boven Toscane kunnen hangen en nog zou iedereen zeggen dat het een goed voorteken was.’ Mijn vader schudt het hoofd.

‘Liefde overwint uitroeiing door een atoombom.’

‘Was dat maar waar. Toen je moeder en ik trouwden

regende het. Maar we waren een- en achtentwintig, dus wat wisten wij daar nou van? Regen, zonneschijn, we wilden gewoon zo snel mogelijk naar het hotel in Oldwick.'

'Ha fijn, pap. Dat wilde ik nou net voor me zien, jullie twee op huwelijksreis. En dat net na het ontbijt.'

'Als je jong bent ligt je hele leven nog voor je, maar als je oud bent, tja, dan heb je je herinneringen en af en toe een ervaring van je hormonen om te beseffen dat je ooit jong bent geweest. Tussen ons gezegd en gezwezen: Dom en je grootmoeder zijn tikkende tijdbommen. Ze mogen hun handjes dichtknijpen als ze een jaar samen kunnen zijn.'

'Hè, papa, zeg dat nou niet! Dat mag je zelfs niet dénken!'

'Tja, ik ben nu eenmaal een naturalist.'

'Een realist,' verbeter ik hem.

Mijn vader houdt met zijn wijsvingers de Frownies op hun plaats en knippert met zijn ogen. 'Wat maakt het uit. Ik vind het prachtig voor Teodora, het is allemaal heel leuk en aardig. Maar we moeten niet vergeten dat het wel oude mensen zijn. Echt oud. Zij gaan samen verder terwijl de meesten op die leeftijd het loodje leggen. Ik wens hun dus het allerbeste. Toch?' Papa neemt plaats op de schommelstoel bij het raam. 'Maar er verandert heel wat.'

'Ja.' Ik zucht.